No. 1004 Zaterdag 21 Maart 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 20 Maart.

Waarom Engelsch?

I.

„......... op de Bovenwindsche eilanden (zijn er) nauwelijks menschen te vinden......, die een woord van onze taal verstaan." (Rapport van Prof. Went.)

„....... op de eilanden St. Martin, St. Eustatius en Saba (is) het Nederlandsch voor de inwoners een vreemde taal geworden, die niemand — de gezaghebber en eenige gouvernements-ambtenaren uitgezonderd—verstaat." (Voorloopig Verslag).

„De ondergeteekende moet toegeven, dat de Nederlandsche taal in de kolonie Curaçao niet in die mate wordt gebruikt, als men in een Nederlandsche kolonie zou mogen verwachten. Zijns inziens zal voornamelijk door het onderwijs hierin verbetering moeten worden gebracht." (Mem. van Antwoord.)

De klachten zijn eenstemmig; jammer, dat in een hollandsche kolonie geen hollandsch gesproken wordt! Een ieder zal zulk een klacht van het hollandsch Bestuur redelijk vinden. Wat hier nu aan te doen? Is er iets aan te verbeteren? Minister Idenburg en de Gouverneur der kolonie zijn van meening, dat voornamelijk door het onderwijs hierin verbetering zal moeten worden gebracht. Laat ons eens zien, in hoeverre dit mogelijk zal blijken en op welke manier het onderwijs hier hulp kan bieden.

Men moge ons van langdradigheid beschuldigen, maar wij beginnen wederom *ab ovo* en nemen de geschiedenis ter hand.

Het weinige, dat van de Bovenwindsche eilanden bekend is, danken wij aan het ijverig zoeken en verzamelen van den heer J. H. J. Hamelberg, die in zaakrijke schetsen en aantrekkelijke verhalen in het jaarlijksch verslag van het „Geschied-, taal-, land- en volkenkundig Genootschap" ons zijn bevindingen mededeelde. Onze gegevens hebben wij aan deze betrouwbare studies ontleend en waar wij citeeren, kan men het oorspronkelijke in bedoelde verslagen terugvinden.

De z. g. bovenwindsche eilanden, St. Eustatius, St. Martin en Saba, behooren thans wel tot de kolonie Curaçao, maar hebben gedurende eeuwen een afzonderlijke kolonie gevormd met eigen bestuur en gouverneur, wiens residentie op St. Eustatius was. Dit eiland, nu tot betreurenswaardige armoede vervallen, heette vroeger de „Gouden Rots", omdat het groote winsten afwierp voor het Moederland en een zeer belangrijk middelpunt was van den Europeeschen en West-Indischen handel. De bevolking was een mengelmoes van Spanjaarden, Engelschen, Franschen en Hollanders, wier naties beurtelings pogingen aanwendden om deze eilanden te veroveren en te koloniseeren, hetgeen ten slotte aan de Hollanders het best gelukte, ofschoon zij niet in een rustig bezit konden blijven. Het hollandsch element was toen, in den bloeitijd der West-Indische Compagnie, sterk op de bovenwindsche eilanden vertegenwoordigd.

De Staten stonden in 1639 het uitsluitend recht om op de kolonie handel te drijven toe aan Pieter Van Ree en eenige andere ondernemende kooplieden van Vlissingen. Doch het is zeker, dat St. Eustatius reeds vroeger dan 1639 door de Hollanders bezet werd.

De gouverneur van St. Eustatius zond in 1640 Martin Thomas met een aantal manschappen naar St. Martin om *in naam der Staten* van het geheele eiland bezit te nemen. Te zelfder tijd verhuisden eenige kolonisten van St. Eustatius naar St. Martin, waartoe zich juist een geschikte gelegenheid aanbood, daar De Ruijter met een groot koopvaardijschip zich juist in de buurt van het eiland bevond.

Saba werd door de Hollanders van St. Eustatius gekoloniseerd, waarschijnlijk omstreeks 1640. Uit de oude kerkelijke registers van St. Eustatius, met het jaar 1769 beginnende, blijkt dat de familienamen der Sabianen meerendeel hollandsche of verbasterde hollandsche zijn. De nederlandsche predikanten van St. Eustatius deden geregelde dienstreizen naar Saba en sloten er talrijke huwelijken.

St. Eustatius was het hoofdeiland der bovenwindsche. Door na te gaan welke taal daar gesproken werd, zullen wij van zelf een algemeenen regel vinden ook voor de andere twee eilanden van toepassing.

„Door hunne handelsbetrekkingen met Engelsche kolonies en door de vele Engelschen, die zich op het eiland vestigden, werd het al spoedig noodzakelijk voor de kolonisten om zich met de Engelsche taal gemeenzaam te maken en reeds vóór 1658 werden de godsdienstoefeningen door de predikanten der Gereformeerde kerk om beurten in het Hollandsch en in het Engelsch gehouden."

De officieele taal was het hollandsch. De gouverneur, raden en predikanten kwamen uit Nederland. maar ter wille van hunne *handelsbetrekkingen*, en ter wille van het *verkeer met vreemdelingen*, werden zij uit noodzakelijkheid gedwongen ook de engelsche taal toe te staan. En dit geschiedde reeds nog voor dat de eerste twintig jaren van het hollandsch bestuur verloopen waren.

Deze handelsbetrekkingen werden met de jaren niet minder, het getal engelsch sprekende vreemdelingen zal eerder toegenomen dan verminderd zijn.

„De uitgebreide handel, die St. Eustatius in de 18de eeuw met de Engelsche kolonies in Noord-Amerika dreef en de groote voordeelen, die de handel afwierp, leidden er toe, dat er tusschen die kolonies en St. Eustatius een zeer vriendschappelijke verhouding ontstond. Toen dan ook in 1775 de Engelsche kolonisten in Amerika tegen hun moederland in opstand kwamen, toonde St. Eustatius hun zijne sympathie op werkdadige wijze. De Regeering van het eiland liet oogluikend toe, dat Amerikaansche kapers zich op het eiland van scheepsbenoodigdheden voorzagen, ja zelfs, dat zij er de door hen prijsgemaakte schepen opbrachten en van uit het eiland kapertochten ondernamen. De kooplieden van het eiland, Hollanders zoowel als Engelschen, ontzagen zich niet." etc.

Deze aanhaling zal voldoende wezen om te bewijzen, hoe vriendschappelijk engelsche en hollandsche kooplieden op St. Eustatius leefden ten jare 1775, en welk een warme sympathie er bestond voor de engelsche kolonies in Noord-Amerika, een sympathie enkel ontstaan en aangegroeid door het handelsverkeer.

Toen in den namiddag van den 3den Februari 1781 Sir George Bridges Rodney met zijn britsche vloot landde ter reede van St. Eustatius, dit eiland opeischte, uitplunderde en voorgoed een einde maakte aan St. Eustatius' handel en weelde, waren het weder engelsche kooplieden, die protesteerden tegen zulk een onwaardigen rooftocht. „In Engeland deden later verscheidene dezer kooplieden *Rodney* processen aan, waardoor een aanzienlijk bedrag op den admiraal verhaald werd."

De bovenwindsche eilanden, eertijds Hollands roem en glorie, zijn eeuwen-

Feuilleton.

De vrouw in het zwart.

Toen ik onlangs op een reis van Chicago naar New-York des morgens vroeg, uit het raam van mijn slaapwagen keek, bespeurde ik tot mijn verbazing, dat de trein niet verder ging. Op mijn vraag aan den conducteur naar de oorzaak hiervan, vernam ik, dat wij anderhalf uur op dezelfde plaats stilstonden; ik had den slaap des rechtvaardigen geslapen en had niets bemerkt van alles wat er om mij heen plaats greep. Spoedig kleedde ik mij nu aan, stak nogmaals het hoofd uit het raampje en zag, dat wij ons aan het station van een klein landstadje bevonden. Ik begaf mij daarop naar den eetwagen, nam een stevig ontbijt en slenterde daarop langzaam den geheelen trein langs.

Op de locomotief bevond zich alleen de machinist, wachtend op het teeken van vertrek. Reeds van jaren her had ik mij voor machines geïnteresseerd. Ik bleef bij hem staan en knoopte een gesprek met hem aan. Nadat ik hem een sigaar had gegeven, die hij met een tik van den wijsvinger aan de pet in dank aannam, schoot zijn tong los en vroeg hij mij of ik soms eens op de locomotief wilde kijken.

Met één sprong was ik naast hem.

Hij bleek me een opgewekte leuke kerel van een jaar of veertig. Welwillend verklaarde hij mij, waarvoor de verschillende kleppen en stangen en kranen dienst deden. Ik keek op de twee blinkende manometers, tusschen welke zich de klok bevond, dan zag ik aan den wand van zijn verblijfplaats een vierkant stuk papier, achter glas en in vergulde lijst gevat. Op dit papier was iets vastgekleefd, dat mij een vlinder toescheen.

— Is dat voor versiering, vroeg ik.

Hij glimlachte. — Gedeeltelijk ja, antwoordde hij, hoofdzakelijk echter een herinnering. Ik heb den vlinder daar opgehangen, wijl hij niet alleen mij, maar bovendien nog twee honderd en vijftig menschen het leven gered heeft.

— Als u de geschiedenis hooren wilt, vertel ik ze gaarne. Wij hebben tijd genoeg; zoo vlug gaan we toch niet van hier.

Ik maakte het mij gemakkelijk op de plaats van den stoker, die weg was, en was geheel oor.

— Het is nog niet zoo heel lang geleden, begon de man, een jaar zoowat. Ik reed denzelfden trein en dezelfde locomotief nummer 449. Jim was stoker, dezelfde, dien ik nu bij mij heb. U kunt hem zien, daar leunt hij tegen de deur van het kantoortje van den chef.

Jim is een goede jongen, maar vreeselijk bijgeloovig: hij zweert bij geesten, droomen, voorgevoelens. Vroeger moest ik hem daar altijd om uitlachen, maar sedert wij „de vrouw in het zwart" gezien hebben......

Eens op een nacht moesten wij om één uur van Mollum vertrekken en zouden wij, volgens de dienstregeling, 's morgens vroeg om zes uur in Southward aankomen. De nacht, waarin het gebeurde plaats greep, was ontzettend stormachtig, de wind huilde en uren lang al viel een echt Amerikaansche slagregen. Toen ik de locomotief beklom, begon de orkaan eerst hevig te woeden. Hij bereikte zijn hoogtepunt, toen, in eens, een geweldige hagelbui losbrak.

Dat zal een moeilijke tocht worden, Frank, zei Jim, ik wou, dat we reeds goed en wel waren, waar we zijn moeten.

— Kom, kom, waarom zoo bang, ouwe jongen, vroeg ik lachend.

— Ik weet het waarlijk niet, antwoordde hij op verdrietigen toon. 't Zit me al in mijn leden. Let op, daar zal iets ergers gebeuren.

— Onzin, riep ik uit. Je bent een een beetje nat geworden en de huilende wind maakt je angstig daarbij.

Om de waarheid te zeggen was ik zelf niet op mijn gemak, ik wilde dit echter den stoker niet laten merken.

Nu werd de trein aangekoppeld. Hij bestond hoofdzakelijk uit slaapwagens en de gedachte, dat mij een paar honderd menschen toevertrouwd waren, maakte mij niet kalmer.

Het teeken van vertrek werd gegeven en onder het sissen van den een uitweg zoekenden stoom reden wij heen in nacht en storm, langs wissels en kruisigingen van rails, signaallichten voorbij, tusschen lange rijen van waggons door, tot we met een geluid als van den donder over de groote brug, de bergstreek inrolden, met ons schril gefluit haar sluimerenden echo wekkend. De oude 449 deed haar best en wij maakten vijftig mijlen per uur.

Op ons eerste pompstation onderzocht ik nog eens, of alles in orde was, en Jim zag de lantaarns vooraan de locomotief na. Dan ging het weder verder.

Met uitzondering der plaats, waar de van voren aangebrachte electrische lichtwerper een breede lichtstreep voor zich uitwierp, was alles pikdon-

ang bewoond door engelsch sprekende bevolking, zoodat de Hollanders zich verplicht zagen het engelsch aan te leeren ter wille van het handelsverkeer met de omliggende engelsche kolonies, en ter wille van den dagelijkschen omgang met engelsch sprekende vreemdelingen.

In die dagen was het hollandsch element op onze eilanden sterker dan tegenwoordig. Het was hun *mogelijk* geweest hun moedertaal minstens te behouden voor hen zelf, misschien wel deze nog te verspreiden onder de vreemdelingen, die in onze kolonie kwamen wonen. Maar de practische geest onzer voorvaderen stelde het handelsbelang boven alles en wilde alle moeilijkheden, welke den handel konden tegenwerken, wegnemen; van daar dat zij zich inschikkelijk toonden, misschien meer dan noodig was, voor de engelsch sprekende vreemdelingen, met wie zij talrijke relaties hadden en zich meer en meer met de taal voor hun handel noodzakelijk, het engelsch, vertrouwd maakten.

Dit is de oorzaak, waarom er thans engelsch gesproken wordt op de hollandsche eilanden.

Over de Macht der Dagbladpers.

Dr. Talmage, de bekende amerikaansche predikant, heeft een predicatie voor journalisten gehouden.

Op teekenende en pakkende wijze weet de heer Talmage een beeld te geven van de journalistiek en hare groote beteekenis voor dezen tijd.

Eigenaardig en oorspronkelijk zijn daarbij zijne vergelijkingen, soms zeer plastisch en misschien wat ál te realistisch, maar immer zóó, dat ze een goed begrip geven van den invloed, door de pers in onze dagen uitgeoefend.

Misschien is er hier en daar eenige overdrijving in de taal van den redenaar. Maar in hoofdzaak zegt hij zeer ware dingen, en wij meenen derhalve een goed werk te doen, met het een en ander aan de predicatie te ontleenen en hier af te drukken.

Hij zet voorop, dat hij het dagblad als het grootste werktuig beschouwt „waardoor het Evangelie gepredikt, de onwetendheid verbannen, de verdrukking onttroond, de misdaad uitgeroeid, de wereld verbeterd, de Hemel verblijd en God verheerlijkt moet worden."

Dezen opzet verder ontwikkelend, geeft hij dan de volgende tegenstelling:

„Er bestaan slechts twee soorten van bladen: de eene soort goed, zeer goed, de andere soort slecht, zeer slecht. Een blad kan misschien beginnen met een onbeslist zoogenaamd neutraal karakter, — maar nadat het een poos bestaan heeft, weet iedereen precies wat het is, en dat het zeer goed of zeer slecht is. Het eene blad is de belichaming van het nieuws, de bondgenoot der deugd, de vijand der misdaad, een genot voor den verfijnden smaak, het machtigste werktuig op aarde om de wereld beter te maken. Het andere blad is een struikroover te midden van zedelijke krachten; het is een bezwalker van goede namen, het is de rechterarm van den dood en de hel, en het machtigste werktuig in het heelal om de wereld slechter te maken en te strijden tegen de zaak des Heeren. Het eene een engel van verstand en ontferming, — het ander een booze vijand uit het rijk der duisternis. Tusschen dezen Aartsengel en deze Furie zal de groote strijd gestreden worden, die over het lot der wereld zal beslissen. Als gij er nog eenigszins aan twijfelt, wie de overwinning zal behalen, vraag het dan aan de profetieën, vraag het dan aan God; de hoofdbatterijen, waarmede Hij het recht zal handhaven en het onrecht verpletteren, zijn nog niet in werking gesteld. De groote Armageddon der volkeren zal niet gestreden worden met zwaarden, maar met stalen pennen; niet met kogels, maar met looden letters; niet met kanonnen, maar met bliksemsnel werkende persen; en de Thermopylae en Gibraltars en Waterloo's van dien krijg zullen de redactie-en reporterszalen onzer groote dagbladbureaux zijn. O mannen van de pers! op úwe schouders heeft de Heer onze God eene ontzaglijker verantwoordelijkheid gelegd, dan op eenige andere klasse van menschen."

Dat hier geen onbevoegde aan het woord is, maar een man, die achter de schermen heeft gezien en de zaak kent, welke hij behandelt, blijkt voldoende uit de volgende passage:

„Een der groote bezwaren van den arbeid der dagbladschrijvers is het feit, dat zij *gedwongen zijn om méér te zien van de schandelijkheden der wereld*. Door elk dagbladbureau gaan, dag aan dag, de zwakheden der wereld, de ijdelheden, die opgeblazen willen worden, de gevoelens van wraak, die zich willen koelen, al de misgrepen, die verbeterd behooren te worden, al de onnoozele sprekers, die voor welsprekend gehouden willen worden, al de kleinzieligheid, die hare koopwaren gratis in de redactiekolommen vermeld wil hebben, met oogmerk om de kosten der advertentie-kolommen te sparen, — al de menschen, die als rechtschapen willen voorgesteld worden, zonder ooit rechtschapen te zijn geweest; al de ijlhoofdige philosofen, met geschiedenissen zoo lang als hun haar en zoo smerig als hunne nagels; al de rondzwervende lastposten, die u vijf minuten te spreken vragen en een uur blijven. Uit de redactie en reporter-bureaux worden dag aan dag al de dwaasheden en schandalen der wereld aanschouwd; en de groote verzoeking is, niet meer in God, niet meer in den man, en niet meer in de vrouw te gelooven. Het verbaast mij volstrekt niet, dat er in uw vak eenige ongeloovige mannen zijn. Het verwondert mij slechts, dat gij nog iets gelooft. Tenzij een redacteur of een reporter in zijn tegenwoordige of in zijn vroegere tehuis het voorbeeld van een ernstig karakter heeft, of tenzij hij zich aan de bewarende genade Gods vastklemt, kan hij voor tijd en eeuwigheid schipbreuk lijden."

Behartigenswaardig is ook het volgende:

„De wereld schijnt een wrok te koesteren tegen een man, die zooals men zegt, met zijn hoofd werkt en van zijn pen leeft; en de handwerksman roept tot den man van den letterkundigen arbeid: „Kom eens even hier, en schaaf een plank, en hamer een schoenzool, en bik oude metselsteenen af, en verdien een eerlijk stuk brood, evenals ik doe, in plaats van daar als een echte luiaard uw tijd te zitten verkrabbelen!" En tóch zijn er geen harder werkende menschen op de gansche wereld, dan de dagbladschrijvers in Amerika en Europa. En er is hier geen sprake van een bepaalden kwaden tijd, — o neen! het is op dit gebied altijd en immer zoo. De menschen schijnen beter te kunnen waardeeren wat tot de maag, dan wat tot de hersenen behoort. Zij hebben volstrekt geen begrip van de onmetelijke intellectueele afmatting, door de dagbladpers veroorzaakt. O, mannen van de pers! gij zult er grootelijks hulp en baat bij vinden, als ge — 's avonds laat thuiskomend, uitgeput en zenuwachtig tengevolge van uw werk — vóór het naar bed gaan eerbiedig nederknielt en uwe zaak aanbeveelt aan God, die al de vermoeienissen van den dag en den nacht heeft gadegeslagen, en die beloofd heeft tot in alle eeuwigheid uw God en de God uwer kinderen te zijn!"

De heer Talmage bespreekt dan nog een ander groot bezwaar, dat aan den arbeid der dagbladschrijvers is verbonden, nl. den ziekelijken lust tot ongezonde mededeelingen. Blijkbaar heeft hij daarbij speciaal het oog gehad op Amerikaansche toestanden en zeden. Maar toch mag, wat hij zegt, ook wel eens in het oude Europa, en zelfs op ons eiland, vernomen worden. Men kan er over en weer zijn voordeel mêe doen.

Ziehier wat hij zegt:

„Gij laakt het in de dagbladpers, dat zij zooveel ophef van schandalen en moordgeschiedenissen maakt. Denkt gij, dat tal van bladen zooveel werk van deze dingen zouden maken, als het publiek er niet om vroeg? Verbeeldt u, dat ik naar de vleeschmarkt eener vreemde stad ga, en daar dan zie, dat de slagers op de meest in 't oog vallende plaatsen allerlei stukken bedorven vleesch hangen, terwijl het versche en sappige vleesch onverschillig wordt weggemoffeld. Dan kom ik natuurlijk tot het besluit, dat de menschen dier stad veel van bedorven vleesch houden. Gij weet zeer goed, dat — als de groote meerderheid der menschen een courant opnemen, en er niets in vinden van weggeloopen paartjes, niets van uiteengespatte huisgezinnen, niets van hooggeplaatste, maar als schurken ontmaskerde mannen — dat zij het blad dan „een vervelende krant" noemen. „Vreeselijk saai en ongenietbaar vàn avond!" zeggen zij dan. Ik geloof, dat het een der grootste bezoekingen van de dagbladpers is, dat de menschen meestal zedelijken draf willen hebben, in plaats van gezond verstandelijk voedsel. Zie, gij zijt een achtenswaardig man, een verstandig man,— en er komt u een blad in handen. Gij slaat het open, en daar vindt gij drie kolommen gevuld met een prachtig geschreven hoofdartikel, waarin een zedelijk begrip wordt aanbevolen, of eene wetenschappelijke theorie wordt ontwikkeld. In de volgende kolom wordt een ellendig, verachtelijk geval van echtscheiding behandeld. Wat leest gij dan het eerst? Gij ziet het hoofdartikel lang genoeg in, om te zeggen: „Nu, dat is een knappe vent, die dat geschreven heeft!" — en daarna leest gij de echtscheidingshistorie, van het „pakkende" opschrift met groote letters bovenaan af, tot het allerlaatste van de „nonpareil"-lettertjes, waarmede het stuk zelf gezet is, op den ondersten regel toe; en dan vraagt gij aan uwe vrouw, of zij het al gelezen heeft! Och, het is eenvoudig een quaeste van vraag en aanbod! De journalisten zijn geen dwazen. Zij weten, wat gij het liefst wilt hebben, en zij geven het u. Ik geloof, als de Kerk en de wereld niets anders kochten dan reine, fatsoenlijke, gezonde bladen, er ook niets anders dan reine, fatsoenlijke en gezonde bladen zouden worden uitgegeven. Wanneer gij al de redacteuren en al de verslaggevers der dagbladen in één groote vergadering bijeen kondt doen komen, en hun dan vroegt, wélk soort van blad zij het

---

ker. Jim zorgde voor een flink vuurtje en ik liet den stoom op hoogsten druk werken, zoodat wij bijna de slapende plaatsjes en dorpjes voorbijvlogen.

Plotseling zag ik iets dicht voor mij, dat mij het bloed deed stollen. Het was de reusachtige gedaante eener vrouw. Zij scheen in een langen zwarten mantel gehuld, waarvan de uiteinden in de lucht fladderden. Haar groote, spookachtige armen bewogen zich voortdurend heen en weer. Terwijl ik nog vol angst en ontzetting er naar keek, maakte zij voor het laatst een wild gebaar en was dan eensklaps verdwenen.

Ik was zoo de kluts kwijt, dat ik niet eens naar de klep grijpen kon. Jim had zich reeds over het vuur heen gebogen. Nu keek hij mij aan en riep verwonderd:

— Hallo, Frank, wat is er met jou aan de hand? Is er een geest verschenen?

Het was mij onmogelijk hem te antwoorden; ik bevond mij nog te zeer onder den druk van de zeldzame gebeurtenis.

Nu naderden wij de plaats, waar een brug over een diepen wilden stroom gebouwd was. Mijn opgewondenheid was toegenomen. Wij reden in een bocht en bevonden ons ongeveer een mijl van het water af. Daar stiet Jim plotseling een vreeselijken kreet uit en wees met bevende hand, de oogen puilden uit hun kassen, voor zich uit in de duisternis. Ik volgde de richting van zijn blik en beefde van het hoofd tot de voeten. Daar op de rails bevond zich weer de vreeselijke vrouwengedaante voor mij, hel verlicht door het licht der locomotief. Daar stond zij stil, bewegingloos, dan danste zij een wilden dans en altijd wenkte zij ons, ging zij achteruit — achteruit.

— Frank, fluisterde Jim met smeekende stem, Frank, om Godswil, ga niet over de brug, er zal bepaald iets vreeselijks gebeuren.

Ik was nu zelf haast dood van angst en remde uit alle macht. Wat mij eigenlijk deed besluiten den trein tot stilstand te brengen, kan ik heden ten dage nog niet zeggen.

Toen wij stilhielden, hoorden wij het ruischen van het water voor ons. Ik steeg af en ging den hoofdconducteur tegemoet, die in allerijl op mij toeliep.

— Wat is er gebeurd vroeg hij ongeduldig en uit zijn humeur.

Ik voelde mij zelf erg klein en kinderachtig. Van een reusachtige vrouw was geen spoor te ontdekken. In den vreeselijken stormwind en den stikdonkeren nacht kon men geen vijf pas voor zich uitzien.

— Wij hebben een verschijning gezien, stotterde ik. Ik weet niet wat het was — het zag er uit als een groote, zwarte geest, die voortdurend de armen naar ons uitstrekte en ons al maar naar zich toewenkte.

De hoofdconducteur zag mij aan met een eigenaardigen blik.

— Ben je gek geworden, Frank? Het zou mij van je spijten. Nu we echter toch dicht bij de brug zijn, kunnen we daar wel eens even gaan kijken.

Wij namen onze lantaarns op en liepen de rails langs. Nauwelijks twintig meter waren wij gegaan, toen wij ontzet terugdeinsden.

Aan onze voeten gaapte een diepe afgrond, waaruit het geraas van de opgezweepte golven tot ons doordrong. De in stroomen neergevallen regen had de rivier doen zwellen, die in wilde golven haar loop naar zee volbracht. De brug had zij in haar razenden loop meegesleurd.

Slechts een paar stukken afgebroken hout en verwrongen ijzer hingen nog aan de landhoofden. Doch ver weg, over de rivier de zwarte gestalte der spookachtige vrouw, hel verlicht door het schijnsel der locomotieflichten. Als waanzinnig van vreugde zwaaide zij met de armen om zich heen. De hoofdconducteur keek eerst naar de verschijning, dan naar den trein.

— Was dat het ding, dat gij zaagt, toen gij den trein deedt stilstaan?

— Ja.

— Nu, Frank, dan is het vannacht iets meer dan bloot geluk, dat ons gered heeft.

Langzaam liepen wij naar den trein terug, beiden dankbaarder dan ik u beschrijven kan. Verscheidene reizigers waren reeds uitgestapt en vroegen naar de oorzaak van het oponthoud. Onder hen bevond zich een 18jarig jongmensch uit Chicago, knapper dan wij allen te zamen.

Nadat hij zwijgend de geschiedenis van de zwarte vrouw mede had aangehoord, liep hij naar het koplicht der locomotief en keek er nauwkeurig in. Terwijl hij dit deed, volgde ik hem met de oogen en bemerkte nu een donkere vlek op het glas.

— Daar is uw vrouw in het zwart, riep de jongeling.

En daar was zij werkelijk — dezelfde vlinder, die daar in het lijstje zit. Zij bevond zich aan de binnenzijde van het glas. Toen ik er met mijn vinger tegen klopte, vloog het insect op en liet zich op den reflector neder.

Dat is de geheele geschiedenis, mijnheer. De vlinder, die voor den hollen spiegel op en neer gefladderd was, had daardoor het zwarte beeld te voorschijn geroepen, dat er als een in een mantel gehulde vrouw uitzag.

---

liefst zouden willen uitgeven, dan zouden zij, geloof ik, met algemeene stemmen verklaren: „Wij zouden het liefst een opbouwend en veredelend blad uitgeven!" Zoolang als er vraag naar ongerechtige dingen is, zal er ook aanvoer van ongerechtige dingen zijn. Ik voer geen verontschuldigend pleidooi voor verdorven bladen, — maar ik zeg deze dingen, om daardoor de verantwoordelijkheid te verdeelen tusschen hen die drukken en hen die lezen."

Wij zullen ons hiertoe bepalen, ofschoon er nog meerdere grepen uit Talmage's oratie — een oratie zonder oratorische bedoelingen zouden gedaan kunnen worden.

Dat het bovenstaande reeds veel te denken en...... veel te verbeteren geeft, behoeft nauwlijks gezegd. Er wordt helaas veel gezondigd op het stuk van journalistiek en door de schrijvers én door de ...... lezers! Mogen allen de handen ineenslaan, om den stroom van het kwaad te stuiten.

„Gij zijt de mannen — voegde Talmage ten slotte zijn gehoor toe — die den stroom van slechte boeken en bladen moet terugdringen. Steekt uwe rechterhand omhoog en zweert opnieuw trouw aan de zaak van godsvrucht en menschlievendheid. En wanneer gij ten slotte, staande voor den rechterstoel des Heeren, uwen blik laat gaan over de ontelbare menigten, op wie gij invloed hebt geoefend, moge het dan blijken, dat gij behoort hebt tot de machtigste geesten, die de menschen hebben opgevoerd tot de verheven paden, welke naar de heerlijkheid des Hemels leiden!"

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. den Heer Dr. A. A. J. LARDY, Gouvernements-Geneeskundige op het eiland St. Martin N. G., gerekend te zijn ingegaan den 1n. Februari ll., op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

2°. de heer C. A. SHAW, Gouvernements-Geneeskundige op het eiland Saba, met ingang van 1 Mei a. s., benoemd tot Gouvernements-Geneeskundige op het eiland St. Martin N, G.

3°. bepaald, dat tot de feestelijkheden, waarmede de verjaardag van H. M. de Koningin op den 31n. Augustus 1903 zal worden gevierd, behooren zal een volksfeest en zijn de Heeren H. J. T. BOOMGAART, W. FERGUSON, I. VAN LIER Ez., S. E. L. MADURO, M. L. PLIESTER en nog een nader aan te wijzen officier van Hr. Ms. Zeemacht uitgenoodigd zich wel in commissie met de voorbereiding en de leiding van dat feest te willen belasten.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Pitrinelia Balentin, Celmentina Vienvenida de Alvarez, Gabriela Diaz, Dorotea Enkel, S. D. C. Henriquez, Isabel Juan Karlo, Isaac Kemp van Balensia, Neri Kok, Lucia Matamoro, Pedro Hernández Mahteu, Nelly Martens, Cecilia Martines, Ebarista Ruis para entregar á Josefa Ines de Garcia, Adrians Riffenberg, Salomon Sicchina, Apolina Vos (2).

Aangeteekende stukken:

Cohen Henriquez Ermano, (Console dl S. M. il Re d' Italia,) Emilio Reinhard.

Doktersnood.

In „De Curaçaosche Courant" No. 12, dd. 20 Maart, lezen wij het verblijdend bericht, dat St. Martin N. G. eindelijk weer een geneesheer zal hebben. Bijna twee jaar lang was Dr. A. A. J. LARDY op vacantie, iets wat wij hem volstrekt niet misgunnen, maar al dien tijd moesten de zieken het maar stellen met den geneesheer van het F. G. Mocht deze geregeld een paar dagen in de week naar Philipsburg overkomen, de overige dagen zat men zonder en kostte het heel wat geld en moeite om geneeskundige hulp te erlangen.

Aan dien treurigen toestand is een einde gekomen. Evenwel de nieuwbenoemde dokter, de heer C. A. SHAW, was geneesheer op Saba, dat dus van alle geneeskundige hulp wordt verstoken. En voor hoelang? Misschien zullen wel voorzorg worden genomen en bijv. den geneesheer van St. Eustatius worden aangezegd zich iedere week naar Saba te begeven, maar vooreerst is dit slechts een halve maatregel, en ten tweede weet het Bestuur zeer goed, dat het den heer MAY onmogelijk zal wezen zooveel vertrouwen te winnen als de algemeen geachte Dr. SHAW op Saba bezat.

Is daar nu niets aan te doen, dat telken jare gebrek aan geneeskundige hulp moet worden geconstateerd voor de eilanden?

St. Eustatius was twee jaar lang zonder dokter, St. Martin N. G. miste eveneens een eigen geneesheer. Nu komt Saba weer aan de beurt. Bonaire is nog altijd slechts voorloopig voorzien. Maar daaronder moet de armenpraktijk in het 3de, 4de en 5de district van Curaçao hebben geleden. Hoezeer Dr. T. GAERSTE zich ook moge inspannen om allen te voldoen, de last van drie ver uitgebreide districten is al te zwaar voor één geneesheer.

Is het traktement der geneesheeren te laag en blijven zij daarom weg, dan is het een eisch van gebiedende noodzakelijkheid dit traktement te verhoogen.

Maar men zou ook wel kunnen vragen of er wel voldoende moeite wordt gedaan om geneesheeren voor Curaçao uit te laten komen. Wanneer er herhaaldelijk in de hollandsche bladen oproepingen werden gedaan, zouden er toch wel meer aanbiedingen komen. Wanneer er niet voldoende zorg wordt gedragen voor de zieken, komt dit niet voort uit zuinigheid, maar uit verwaarloozing. Het gaat niet aan dit harde woord terug te werpen met de verklaring, dat men thans tevreden mag zijn, want dat het vroeger nog erger was. De beschuldiging krijgt dan slechts nog meer grond door de vrijwillige bekentenis, dat zij verdiend was.

Nieuwe Ontwerpen.

Zooals wij in No. 999 van ons blad hebben vermeld werden de Ontwerpen A—E, inhoudende nieuwe wijzigingen van ten deele reeds door den Raad goedgekeurde verordeningen, naar de afdeelingen verwezen. De Commissie van Rapporteurs hebben hun Voorloopig Verslag uitgebracht. „Men kon zich niet onthouden van het stellen der vragen: of het wel de goede weg was om den Raad de reeds door hem goedgekeurde ontwerp-verordeningen A. B. en C. nog eens zonder meer ter goedkeuring aan te bieden, en of de reeds goedgekeurde, ontwerp-verordeningen, steeds zullen blijven zweven.—Andere leden keurden deze handelwijze goed, omdat daardoor voorkomen wordt het indienen van een ander ontwerp-verordening ter correctie der goedgekeurde.— Weer anderen meenden, dat niets de verbetering van ontwerpen A. en B. bij verbeterblad in den weg staat, nu maar herstelling van fouten daarmede wordt beoogd en gaven in overweging om als nog dezen weg te willen volgen, voor wat betreft de verordeningen."

In zijn MEMORIE VAN ANTWOORD zegt de Gouverneur: „De ondergeteekende heeft gemeend, dat het in deze juist de goede weg was...... omdat daardoor voorkomen wordt het indienen van ontwerp-verordening ter correctie der goedgekeurde. Met genoegen nam daarom ondergeteekende kennis van de mededeeling, dat deze zienswijze ook door „andere" leden werd gedeeld. Herstelling bij verbeterblad zou slechts hebben kunnen plaats vinden, wanneer de fout opgemerkt ware vóór de goedkeuring door den Raad."

Dit is nu wel heel fijntjes gezegd, en de bal aardig teruggekaatst, door er op te wijzen, dat de Koloniale Raad ook schuld draagt aan den overstelpenden vloed van nieuwe wijzigingen, omdat hij evenmin tijdig genoeg de drukfouten opmerkt, maar de gegronde grief van den Raad is er niet mede weggenomen.

De fout werd door den Raad niet *opgemerkt*, maar evenmin *gemaakt*; deze bestond reeds. De Raad moet goedkeuren, niet de ontwerpen opstellen; het nieuw ingediend ontwerp blijft correctiewerk.

Goede maatregel.

Een goeden maatregel noemen wij het Ontwerp-verordening door den Gouverneur den Kolonialen Raad aangeboden tot het verkrijgen van een betere indeeling der stad in wijken. De wijken zullen meer regelmatig worden bepaald, daar sinds 1816 de stad zich zeer heeft uitgebreid en de indeeling, welke tot heden toe gevolgd wordt, dateert van dat ver afgelegen jaar.

Van harte hopen wij, dat deze nieuwe indeeling nu zoo volkomen mogelijk geschiede door straten en wegen ook eigen namen te geven, opdat het niet noodig zij de gedeelten van een wijk slechts aan te geven door de *richting* van een bekenden hoofdweg, ofschoon evenzeer zonder eigen naam. Men zal zich bij het bouwen der huizen dan ook meer aan de *straten* kunnen houden, en niet zoo door elkander zooals thans in sommige gedeelten der stad. Het valt daar meermalen zeer moeilijk om voor het eerst iemands huis te vinden, ook al weet men het huisnummer.

Wat „*bijgebouwde effecten*" zijn, zal men in Amsterdam op de beurs niet begrijpen, maar het schijnt synoniem met het hollandsche woordje „huis" te moeten wezen.

Eindelijk.

In N°. 958 van ons blad betreurden wij het, dat onzedelijke handelingen met kinderen beneden den leeftijd van DERTIEN jaren gepleegd, strafbaar werden gesteld met ....gevangenisstraf van 1 — 6 *maanden*; terwijl voor dergelijke feiten in Nederland een maximum gevangenisstraf van *zes jaren* is bedreigd.

Eindelijk is het verkeerde hiervan ingezien en een begin gemaakt om hierin verbetering te brengen. De gouverneur heeft een nieuw ontwerp-verordening ingediend, waarin o. a. voor deze diep zedelooze misdaad een straf wordt bepaald van zes maanden tot drie jaren.

De Gouverneur zegt in zijn *Memorie van Toelichting*: „Overtuigd (te zijn) van de noodzakelijkheid om voor deze kolonie strafbepalingen vast te stellen tegen het plegen van onzedelijke handelingen met jeugdige personen."

Treurig, zúlk een verklaring in een beschaafde maatschappij te moeten afleggen. Het pleit niet voor het zedelijk gehalte onzer kolonie.

Wij willen zelfs met geen enkel woord herinneren aan hetgeen vroeger is geschied en deelen ten volle het vertrouwen van onzen Landvoogd, als Z. H. E. G. verklaart: „deze ontwerp-verordening ter goedkeuring te moeten aanbieden, in het vertrouwen, dat de Raad, bovenbedoelde noodzakelijkheid toegevende, wel zal willen medewerken tot het tot stand komen daarvan."

Voor de eer van de kolonie hopen wij, dat dit spoedig geschiede.

Ingezonden Mededeelingen.

Buitenland.

Belgie. —Geheel onverwachts diende de Belgische minister van financiën vijf verschillende wetsontwerpen in van financieelen aard. Twee daarvan strekken tot verhooging der inkomsten. Het eene treft vreemde maatschappijen die een succursale in België hebben, met een recht van 2 pct. op de winsten in België gemaakt, met verplichting den jaarlijkschen balans in den „Moniteur belge" te publiceeren. Het tweede verhoogt den accijns op het gedistilleerd van 100 tot 250 pct.

Van deze wetsontwerpen verwacht de regeering een meerdere opbrengst van 80 millioen francs.

De regeering geeft aan deze nieuwe inkomsten tevens een bestemming. Zij gebruikt ze allereerst tot afschaffing van de bestaande belasting op gebrande koffie en tot vermindering van de belasting op ongebrande koffie

en thee zijn dientengevolge bijna geheel vrij en chocolade is nog slechts zeer licht belast. Het denkbeeld zit daarbij voor, dat men door belasting van den alcohol en ontlasting van hygiënische dranken het misbruik van sterken drank tegengaat.

Vervolgens werdt: 1°. 3 millioen van de opbrengst der belasting bestemd tot verhooging van 12 tot 15 millioen van het Staatsfonds tot verzekering van de werklieden tegen ouderdom en invaliditeit, tot verhooging dus der pensioenen; 2° de regeeringshulp bij den bouw van werkliedenwoningen verhoogd, o. a. door de gunstige bepaling ten aanzien van recht van registratie en overdracht, voor werkliedenwoningen bestaande, uit te breiden tot alle onroerende goederen, ter waarde van minder dan 10,000 francs, door uitbreiding van het recht van partieele onteigening en de vesting van servituten o. a. ten einde mooie uitzichten te behouden, en door uitbreiding van de bevoegdheid der spaarbank tot het leenen van geld voor arbeiderswoningen.

De rest van de opbrengst wordt bestemd tot bespoediging der aflossing van de staatsschuld, welke thans, evenals die der gemeentelijke schuld, binnen 66 jaar, haar beslag moet krijgen.

Is er veel wat in deze voorstellen aantrekt, men zou hier in ons land moeilijk genoegen kunnen nemen met de wijze van behandeling dezer aangelegenheden. De Minister heeft na eerst met de rechterzijde te hebben geconfereerd — bij ons al een ondenkbaar iets—deze wetsontwerpen staande de vergadering ingediend en heeft, hoewel ze ongedrukt en van geen schriftelijke toelichting waren voorzien, de dadelijke behandeling geëischt. Het lofwaardig streven zat daarbij voor, om speculatie te voorkomen en den handelaars in alcohol de gelegenheid te ontnemen, groote inkoopen te doen. Het middel lijkt ons echter al even erg als de kwaal en is volgens de oppositie niet het eenige middel.

Men kan aan de wet een terugwerkende kracht geven tot den datum der indiening of ze voorloopig invoeren, behoudens van nadere bekrachtiging, na onderzoek door de Kamer. De heer de Smet de Nayer wilde daarvan niet hooren, maar eischte met een beroep op precedenten onder zijn voorganger — 'lands wijs, 's lands eer — dat de Kamer desnoods den nacht zou blijven doorzitten om het wetsontwerp in behandeling te nemen. De rechterzijde liet zich daarvoor vinden en de linkerzijde onderwierp zich pruttelend en morrend na verscheidene vergeefsche pogingen om door obstructie de regeering tot toegeven te dwingen. De vergadering duurde den geheelen nacht door en om tien uur zond de premier nog telegrammen naar de leden der Kamer in de provincie om desnoods nog met den nachttrein ter vergadering te komen.

Een der socialisten had een mand met broodjes laten komen, die hij en zijn geestverwanten onder de zitting zaten op te peuzelen. Ook voor den minister was in de Kamer een tafeltje aangerecht met sandwiches.

De oppositie in de Belgische Kamer heeft echter getriomfeerd. Om 5 uur in den morgen werd de vergadering verdaagd tot des middags half twee. De algemeene beschouwingen waren gesloten, doch de discussies over de artikelen moesten nog beginnen. Men heeft daarmede den dag zoek gebracht tot zeven uren. Toen ging men naar huis tot den anderen dag tien uur, wanneer het debat moest worden hervat. Uit de debatten releveeren wij nog, dat de belastingverhooging volgens de regeering, 15 millioen francs bedraagt en volgens de oppositie 21 millioen. In die uren lange vergadering kregen twee stenografen het benauwd. Een man kreeg een zenuwtrilling in de hand, een dame viel flauw.

Na een zitting van bijna vier en twintig uur—Zaterdagmorgen te tien uur begonnen, eindigde zij Zondagmorgen te kwart voor achten —heeft de Belgische Kamer eindelijk met 83 tegen 24 stemmen de belastingvoorstellen der regeering aangenomen.

Macedonie.—De maatregelen door de Bulgaarsche regeering genomen tegen de Macedonische comité's zijn vroeg, vóór zonsopgang ten uitvoer gelegd. De minister van binnenlandsche zaken had de gevangenneming bevolen van professor Michailowski en generaal Zontcheff, 's nachts om twee uur, in hunne woningen.

De secretaris van het comité, Stoicheff, is in Varna gearresteerd. In de provinciesteden hadden vele arrestaties plaats. Het Centrale Comité en alle neven-comité's zijn ontbonden, de bureaux zijn door de politie gesloten, op alle boeken, documenten en meubelen is beslag gelegd, het geld wordt zelfs zoolang door de politie bewaard.

Alle vergaderingen der leden ook voor het vervolg, zijn verboden.

De gevangen genomen leden zullen terecht moeten staan.

Volgens een ministerieele nota was dit optreden van de Regeering gewettigd door de handelingen der comité's welke zich niet meer bezighielden met de punten, omschreven in hun program — zuiver humanitaire beginselen — doch met het stoken van onrust en tweedracht in het binnen- en buitenland.

De Regeering besloot tevens de troepenmacht aan de grenzen te verdubbelen, een vliegende colonne en bereden gendarmes in te stellen. Hiervoor is een crediet toegestaan van 100.000 gulden. De „Times" correspondent in Konstantinopel deelt mede, dat achttien Bulgaarsche benden, elk bestaande uit twintig man, ernstige onlusten veroorzaakt hebben in Monsastir. Het doel dezer mannen is de Turken aan te zetten tot het begaan van wreedheden, om een spoedige tusschenkomst der vreemde mogendheden uit te lokken.

In antwoord op een vraag hem in de Italiaansche Kamer gedaan, verklaarde de heer Baccelli, minister van landbouw en handel, dat de Italiaansche regeering met een waakzaam oog de gebeurtenissen in de Balkan-staten volgt, en voeling houdt met de belanghebbenden en in het bijzonder met de verbonden mogendheden, ten opzichte van de handhaving van het status quo met betrekking op het grondgebied en het thans heerschende evenwicht in de landen om de Levantsche zee.

Italië raadt evenals Oostenrijk-Hongarije een revolutionaire beweging af, en beveelt der Porte de grootste gematigdheid aan in haar verdedigingsmaatregelen tegen de opstandelingen, en tevens van nauwkeurige toepassing der hervormingen.

Spreker roemde zeer de samenwerking tusschen Italië en Oostenrijk-Hongarije en de reis van graaf Lamsdorff naar Weenen, die alle vrees en twijfel wegnam, en de waarborgen voor de handhaving van het statu quo vermeerderde.

De regeering zal zich verheugen, wanneer de overeenstemming tusschen de mogendheden, welke het verdrag van Berlijn onderteekenden, zeker zal zijn.

Marokko. — De Marokkaansche quaestie, die enkele dagen geleden opgelost scheen, is het daarentegen nog niet. De correspondent van de „Times" publiceert een brief, dien de leider van den opstand aan de stamhoofden heeft rondgezonden. Na den gebruikelijken aanhef zegt de pretendent, dat thans voor de geloovigen de tijd gekomen is om hun aandacht te wijden aan den godsdienstigen toestand. De Sultan is jong en onervaren; zijn omgeving heult met de christenen, en is voornemens, als het er op aankomt, hun het land in handen te spelen. Vervolgens doet de pretendent een beroep op de stammen, hem bij te staan als voorlooper van den Messias, die den waren islam zal herstellen en het land bevrijden van den invloed der christenen. De brief besluit met godsdienstige formules en is ongeteekend; het origineel draagt echter een zegel, niet te ontcijferen; doch dat het naamcijfer Mohammed Ben Hasan schijnt te bevatten. Indien deze opvatting juist is, schrijft de pretendent uit naam van Moelei Mohammed, den broeder van den Sultan, die nog te Fez bewaakt wordt. De brief — zoo gaat de correspondent voort — is goed geschreven, in klassiek Arabisch, en in den vorm der keizerlijke brieven van een eeuw geleden. Het is een diplomatieke zet van den schrijver, den Sultan niet persoonlijk aan te vallen, want deze bezit als beheerder der geloovigen, nog een godsdienstig prestige, dat niet zonder gevaar in het openbaar kan worden aangetast. De afschriften van den zendbrief zijn, en worden nog, in grooten getale verspreid in Er Rif en onder de stammen langs de Algerijnsche grens.

Moelei Arasa, de oom van den Sultan, blijft op de kust van de Middellandsche zee tot Amarani Sjeriff hem daar vervangen kan, uit vrees voor ongeregeldheden onder de stammen langs den weg naar Oesjda.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.
Vertrekt van NEW-YORK	Feb. 14	Feb. 21	Feb. 28	Mrt. 7	Mrt. 7	Mrt. 21
Komt aan te SAN JUAN		26		12		26
Vertrekt van „		27		13		27
Doet CURAÇAO aan		Mrt. 1		15		29
Komt aan te LA GUAIRA	21	2	Mrt. 7	16	21	30
Vertrekt van „	22	4	8	18	22	April 1
Komt aan te PTO. CABELLO		5		19		2
Vertrekt van „		6		20		3
Komt aan te CURAÇAO	23	7	9	21	23	4
Vertrekt van „	Mrt. 2	8	16	22	30	5
Doet LA GUAIRA aan		9		23		6
„ SAN JUAN „	.	11		25		8
„ PONCE „	4		18		April 1	
Komt aan te NEW-YORK	10	16	24	30	7	8

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Feb. 23	Mrt. 2	Mrt. 9	Mrt. 16	Mrt. 23	Mrt. 30
Komt aan te MARACAIBO	24	3	10	17	24	31
Vertrekt van „	28	6	14	20	28	April 3
Komt aan te CURAÇAO	Mrt. 1	7	15	21	29	4